Бир юз ўн тўртинчи боб — Исо ўзига хос туҳфани қабул қилади

Ҳар бир имонли инсон Исонинг бизни Тангри билан яраштириш йўлида Ўз жонини фидо қилганини жуда яхши билади. У биз учун ҳеч нарсасини аямади. Раббимиз Исо Масиҳ бизнинг Худо ҳузурига келишимиз учун охиригача борди.

Баъзан қалбимизда: «Мен Унга нима бера оламан?» деган савол туғилиши табиий. Унинг меҳр-муҳаббатини тотган инсонлар сифатида бундай фикрга боришимиз ўринлидир. Бироқ шуни ҳам тушунишимиз керакки, Унинг биз учун қилган буюк ишлари эвазига ҳеч қачон эвазини тўлай оладиган даражада нимагадир эга эмасмиз. Унинг бизга қилган инояти биз берадиган ҳар қандай тортиқдан чексиз даражада улуғдир. Лекин бу У бизнинг туҳфаларимизни қабул қилмайди ёки биз Раббимизга бирор нарса бағишлашни истамаслигимиз керак, дегани эмас.

Исо нафақат сахийлик билан берувчи, балки туҳфаларни ҳам самимият ва ҳурмат билан қабул қилувчи зот эди. Унинг Байтнияга қилган сўнгги ташрифларидан бирида бир аёл Унга жуда қимматбаҳо бир туҳфа келтирди. Матто баён этган Хушхабарнинг 26-боб, 6–13-оятларида Исонинг ушбу алоҳида туҳфани нақадар мамнуният билан қабул қилганини кўришимиз мумкин:

Исо Байтанияда илгари тери касаллигига чалинган Шимўннинг уйида[7] меҳмон бўлиб ўтирган эди. Шунда бир аёл ганчдан ясалган идишда қимматбаҳо атир мой олиб келиб, Исонинг бошидан қуйди.[8] Шогирдлар буни кўргач, ғазабланиб:

— Бу исрофгарчиликнинг нима кераги бор эди?![9] Ахир, бу мойни катта пулга сотиб, камбағалларга тақсимлаб бериш мумкин эди–ку! — дейишди.
[10] Шогирдлар нима тўғрисида гапираётганларини Исо билиб қолиб, уларга деди:

— Нега аёлни хижолатда қолдиряпсизлар? У Мен учун ажойиб иш қилди.[11] Камбағаллар ҳар доим сизлар билан бирга бўладилар. Мен эса ҳар доим ҳам сизлар билан бирга бўлмайман.[12] Аёл бу мойни танамга тўкиб, Мени дафнга тайёрлади.[13] Сизларга чинини айтайин: Хушхабар дунёнинг қайси ерида эълон қилинмасин, бу аёл ҳам эсга олиниб, унинг қилган иши ҳақида айтилади.

Исо ушбу алоҳида туҳфани қабул қилган лаҳзада гувоҳ бўлганимиздек, инсонларнинг хатти-ҳаракатлари ва амаллари уларнинг асл феъл-атвори ҳамда қалб дунёсини очиб беради.

Аёлнинг фидокорлиги ва муҳаббат бағри

Бу аёл Исога бўлган чексиз муҳаббатини ўз туҳфасини бағишлаш орқали намоён этди. Исо ўша пайтда мохов Шимўннинг хонадонида эди. У жамиятдан четлатилган бир инсоннинг уйида меҳмон бўлиб турганди. Халқ орасида Шимўн мохов сифатида танилганди. Эҳтимол, у бу дарддан халос бўлгандир, бироқ Исо яшаган даврда мохов касалига чалинганлар жамиятдан ҳайдалар эди. Мохов одам ёнига яқинлашганларга: «Нажосман, нажосман!» деб ҳайқириши шарт эди. Бироқ Исо Қуддуснинг шарқида жойлашган Байт-Анния қишлоғидаги ўша Шимўннинг уйида, у билан бир дастурхон атрофида ўтирарди.

Бу самимий бир суҳбат ва дийдор лаҳзаси эди. Исо мохов Шимўннинг хонадонида ўзини жуда эркин ҳис қиларди. Ўшанда бир аёл Исога ўз туҳфасини кўтариб келди. Бу қандай туҳфа эканига эътибор бердингизми? Бу жуда қимматбаҳо, хушбўй атир солинган мармар идиш эди. Бу хушбўй атирнинг қиймати, эҳтимол, ушбу аёлнинг бутун умр давомида йиққан бари жамғармасига тенг бўлган. У жуда қиммат эди.

У мармар идишни келтириб, Исо дастурхон атрофида суяниб ўтирганида, атирни Унинг бошига қуйди. Бу ҳақиқий суртиш ва эҳтиром рамзи эди. Аёл энг қимматбаҳо хушбўй атирни келтириб, Унинг бошидан оқизди. У ўз совғасини келтирганди, чунки Унинг қалбида Исога нисбатан чексиз фидокорлик ва эҳтиром бор эди. У Нажоткорга бутун қалби билан ишонарди. Бу эътиқод шу қадар кучли эдики, у бутун умр йиққан бойлигини олиб келиб, Исонинг бошига қуйишдан заррача иккиланмади. Унинг бу фидокорлиги асл инсоний ва маънавий қиёфасини намоён этди.

Шогирдларнинг аламли танасси ва нотўғри баҳоси

Шогирдлар содир бўлган воқеани кўргач, ғазабга миндилар. Уларнинг жиғибийрони чиқди. Улар бу хатти-ҳаракатни беҳуда исрофгарчилик деб баҳолашди. Улар: «Бунчалик исрофнинг нима кераги бор?» дейишди. Уларнинг назарида бу ишда ҳеч қандай маъно йўқ эди. Уларнинг фикрича, бу атирни сотиб, пулини камбағалларга бўлаб бериш жуда тўғри иш бўларди. Шу сабабли улар аёлни айблашди, уни нотўғри иш қилди деб ҳисоблашди. Улар аёлнинг қадриятларни тўғри тушунмаганига ишонишди ва уни кескин қоралашди.

Бироқ улар бу билан нафақат аёлни, балки Исони ҳам нотўғри баҳолашди. Уларнинг айтган гапларидан камбағалларнинг қадри Исодан кўра баландроқдек чиқиб қоларди. Буни сездингизми? Улар атирни сотиб, муҳтожларга ёрдам бериш мумкин эди, дейиш орқали аёлнинг Исога кўрсатган эҳтиромини менсимадилар. Улар маънавий ва руҳий қадриятлардан кўра моддий нарсаларни юқори қўйишди ва натижада Нажоткорнинг қадрини ҳам англай олишмади. Улар аёлни Исо учун қилган бу эзгу иши туфайли айбладилар.

Шогирдларнинг бу танаси уларнинг ҳали маънавий жиҳатдан мукаммал эмасликларини ва ҳақиқий қадриятларни тўлиқ тушуниб етмаганликларини кўрсатди.

Раббимизнинг юксак эътирофи ва таҳсини

Исо эса ушбу аёлнинг самимий муҳаббат туҳфасини жуда катта мамнуният ва иноят билан қабул қилди. У аёлни айбламади, аксинча, унинг қилган ишини юксак баҳолади ва мақтади. Исо шогирдларига: «Нега бу аёлни ранжитяпсизлар? У Мен учун эзгу бир иш қилди», деди. Бу шогирдлар ўйлаганидек исрофгарчилик эмас, балки Раббимиз томонидан олқишланган самимий эҳтиром эди. У эзгу иш қилган эди ва уни ранжитишга ҳеч кимнинг ҳаққи йўқ эди.

Сўнг Исо жамиятда камбағалларнинг ўрни ҳақида тўхталиб: «Камбағаллар доимо сизлар билан бирга, лекин Мен ҳар доим ҳам сизлар билан бўлавермайман», деди. Аёл келтирган бу алоҳида туҳфа шогирдларнинг ҳаёт қадриятларини қанчалик нотўғри тушунишганини очиб берди. Улар камбағалларга ёрдам беришни Нажоткорнинг Ўзига кўрсатиладиган эҳтиромдан юқори қўйгандилар. Исо бу билан: «Муҳтожларга хоҳлаган вақтингизда ёрдам беришингиз мумкин, аммо Менга бундай эҳтиром кўрсатиш имконияти доим ҳам бўлавермайди», демоқчи эди.

У аёлнинг самимий туҳфасини қабул қилар экан: «У бу атирни баданимга қуйиб, Мени дафн этишга ҳозирлади», деди. У аёлнинг Ўзига бўлган чуқур эътиқодини жуда яхши англади. Шундан сўнг У бу аёлнинг қилган иши абадий хотира бўлиб қолишини эълон қилди. Ушбу аёлнинг қилган фидокорлиги ҳеч қачон унутилмайди. Исо таъкидлаганидек, бутун дунё бўйлаб Хушхабар қаерда ваъз қилинмасин, ушбу аёлнинг Исога бўлган чексиз муҳаббати ва фидокорлиги албатта хотирланади.

Раббимизнинг бу эътирофи Унинг чексиз раҳм-шафқатини, меҳрибонлигини ва самимий қалбларни қабул қилиш фазилатини намоён этади. У аёлнинг чин юракдан ва сахийлик билан берган туҳфасини қабул қилди. Ҳақиқатан ҳам, амаллар сўзлардан кўра баландроқ ва аниқроқ гапиради.

Аёлнинг фидокорлиги уни Исога энг қимматли туҳфасини бағишлашга ундади. Шогирдларнинг танаси эса уларнинг ҳақиқий қадриятларни ҳануз тўлиқ англаб етмаганини кўрсатди. Раббимизнинг эътирофи ва таҳсини эса Унинг самимий қалб эҳтиромини қанчалик қадрлашини намоён этди. Исо бу алоҳида муҳаббат туҳфасини қабул қилиш орқали, Ўзига чин дилдан эҳтиром кўрсатган бандасини қанчалик севишини исботлади. Сиз ҳам Исонинг сизнинг самимий туҳфаларингизни ва қалб эҳтиромингизни муборак қилаётганини ҳис этганмисиз?